

[L. D. Rasmussen.]

og hvis den Side af Sagen skulde være saa overordentlig vigtig, som det ærede Medlem vilde give det Udseende af, saa er det dobbelt mærkværdigt, at man ikke har været opmærksom paa denne vigtige Ting i Fjor, da man behandlede hele Spørgsmaalet. At det skulde være overset, er utroligt. Med den Grundighed, hvormed hele Lovforslaget blev gennemgaaet, er det ganske utænkeligt. Det har været observeret, det har været overvejet, det har været gennemtænkt ogsaa i Fjor. Men jeg kan tænke mig den Mulighed, at den daværende Justitsminister, Hr. Rytter, har sagt til det ærede Medlem Hr. Vagn Bro og andre, som maaske kan have haft Tendenser — jeg har ikke hørt saadanne nævne —, at der bør de blive fra, de bør ikke ændre det, thi Bestemmelsen om 2—5 Aar er fornuftig. Jeg kunde tænke mig, at Justitsministeren den Gang havde holdt en saadan lille Tale til de Partifæller, der mulig havde Lyst til at faa den Bestemmelse ændret. Men hvis vi virkelig vilde gennemføre det, som det ærede Medlem ønsker, saa vilde vi jo møde den samme Modstand i Landstinget, saa vilde vi jo møde Modstand hos hans egen Partifælle i Landstinget. Thi jeg kan ikke tænke mig den Mulighed, at den daværende Justitsminister fremsatte et saadant Forslag, uden at det var vel overvejet, og at han ikke saadan vil finde sig i at blive desavoueret.

Ændringsforslaget Nr. 77 vil det ærede Medlem Hr. Vagn Bro og det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen endelig ikke være med til. Den ærede Ordfører har fremhævet, hvor dristigt det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen endogsaa var i sine Udtalelser. Den eneste Undskyldning, jeg kan finde, er selve Paragraffens Indhold. Det er om Handlinger, som er begaaet i stærk Sindsbevægelse eller anden forbigaaende sjælelig Uligvægtighed. Det er det eneste undskyldende, jeg kan finde for det ærede Medlems Udtalelser. I Fjor var nemlig det ærede Medlem med til at foreslaa den selv samme Ændring, som han nu modarbejder paa det kraftigste. Jeg spørger da det ærede Medlem, om han den Gang betragtede det som en ligefrem fortjenstfuld Handling at drikke sig fuld, siden han var med til at foreslaa den Ændring, som han nu omtaler paa en saadan Maade. Jeg kan ikke tro det. Jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem har haft andet for Øje end blot at være ganske jævnt almindeligt retfærdig, at stille alle lige overfor Spørgsmaal af den Karakter,

her er Tale om, og jeg kan ikke tro andet end, at han maa føle sig tilfredsstillet ved de af den ærede Ordfører fremhævede Bestemmelser i §§ 75, 76 og 138, alle sammen Bestemmelser, som væsentlig er rettet imod dem, der beruser sig og i denne Tilstand begaar Handlinger, som de ikke maa begaa efter Straffeloven. Der lægges efter min Opfattelse ikke just Fingre imellem, saa det ærede Medlem burde være tilfreds dermed. Thi det er jo urigtigt, naar det bliver paa-staaet, at den Ændring i § 86, der er foreslaaet under Nr. 77, skulde stille de berusede gunstigere. Det er jo aldeles urigtigt. Den ligestiller dem med alle andre, som begaar en Forbrydelse i Uligvægtighed eller meget stærk Sindsbevægelse, saaledes at det bliver en formildende Omstændighed. Her vil det ærede Medlem jo have, at der skal være Tale om en Undtagelsesstilling for de Folk. Det forekommer mig at være urimeligt, det er at svinge Tugtens Ris for kraftigt.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro omtalte Dagsbod. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, men kun paa en enkelt Bemærkning, som han kædede dertil, idet han udtalte, at han opfattede Bestemmelsens Uanvendelighed som bevist af Flertallet derved, at vi havde begrænset Anvendelsen. Nej, det ærede Medlem maa undskylde, paa den Maade kan man nu alligevel ikke argumentere. Fordi man finder, at der er Vanskeligheder, som man i Øjeblikket ikke kan komme udenom, og at man ved at gøre Bestemmelsen ubegrænset vilde komme til at ramme paa en Maade, som det aldeles ikke er Hensigten, og som vilde være aldeles urimelig, og man derfor gaar hen og begrænser Bestemmelsen til kun at omfatte selve Straffeloven, ja, det turde jo dog være et Bevis for, at vi har opfattet Stillingen som en Retfærdighedsakt, vi har dog ikke villet anvende Bestemmelsen paa en saadan Maade, at den kunde ramme nogen uretfærdigt. Men at vi derved skulde have blotstillet, at den var uanvendelig, er ganske forkert bedømt.

Jeg har til Slut blot en enkelt lille Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Elmquist. Det ærede Medlem sagde saadant noget som, at det er urimeligt, at man ikke straffer et Menneske med Døden, som ikke har Respekt for en andens Liv. Jeg synes, det var en særdeles slet Begrundelse for at opretholde Dødsdommen, thi man kan jo nu en Gang ikke forsvare en slet Handling, som man selv udfører, ved at henvise til en andens slette Handling. Og allermindst kan da det store overfor det enkelte Individ